

Beyond Psychology #9 deel 2
Ik wil jouw jaloezie prikkelen.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Vanwege uw genie in het combineren en dan voorbij het materiële en spirituele gaan, en omdat u een overvloed schijnt te hebben van beide werelden, denk ik dat veel niet-sannyasins en sannyasins jaloers op u zijn. Mensen storen zich eraan en willen overvloed niet voeden. Als ze iets voeden, dan zal het armoede zijn. Als u in een grot zou zitten, naakt, koud, en mediterend, zou dat wel iets zijn, maar zo bent u niet.

Sannyasins die nooit gedroomd hebben een Rolls Royce te hebben schijnen meer te hunkeren voor nog een erbij dan voor een staat van meditatie, zelfs na jaren bij u te zijn geweest. U schijnt hebzucht voor het materiële aan te wakkeren, eerder dan een verlangen naar het voorbij dit alles te gaan – of tenminste dat is de boodschap die door sommigen ontvangen wordt. Kunt u commentaar geven?

Het maakt deel uit van mijn hele opzet om juist de structuur van het menselijk bewustzijn te veranderen. Het verleden heeft armoede, ascese, masochistisch gedrag geëerd. Een man werd gerespecteerd als hij van alles afstand deed wat plezierig was, alles wat comfortabel was. Hij werd gerespecteerd voor het kwellen van zichzelf, hoe groter de kwelling, des te groter het respect. Het hele menselijke verleden is masochistisch en al de religies hebben aan deze gekte bijgedragen.

Mijn poging is om zo'n uitgestrekt verleden en zijn invloed te veranderen. Dus het is gewoon maar een opzet. Ik heb geen verlangen naar materiële dingen in mensen gecreëerd; ze zijn er zonder dat iemand ze creëert. Ja, ze zijn zo diep onderdrukt dat mensen zelfs vergeten zijn dat ze deze hebben. Ik creëer ze niet; ik wil gewoon de dekmantel, de onderdrukking verwijderen om iemand te laten beseffen dat hij liever een Rolls Royce heeft dan verlichting.

Dit besef zal een basis stap zijn naar verlichting, omdat het hem bewust maakt van zijn eigen realiteit, zijn hebzucht.

Drieënnegentig Rolls Royces waren niet nodig. Ik kon geen drieënnegentig Rolls Royces tegelijkertijd gebruiken – hetzelfde model, dezelfde wagen. Maar ik wilde het je duidelijk te maken dat jij bereid was al jouw verlangen voor de toekomst, voor liefde, voor spirituele groei te laten vallen om een Rolls Royce te hebben. Ik heb doelbewust een situatie gecreëerd waarin je jaloers zou voelen.

De functie van een meester is erg vreemd. Hij moet jou helpen tot inzicht van jouw innerlijke structuur van bewustzijn te komen: die zit vol jaloezie.

...

Houd van jezelf. Maar je kunt alleen van jezelf houden als je het idee laat vallen een zondaar te zijn. Je kunt het idee van een zondaar te zijn laten vallen als je het idee laat gaan dat er een god is.

Als er een god is, ben je een zondaar; je kunt niet iets anders zijn. Als er een god is, dan ben jij een zondaar. Jij bent uit het koninkrijk van god weggestuurd, en je zult slechts terug geaccepteerd worden als je gehoorzaam geworden bent – zo gehoorzaam dat jij je individualiteit verliest voor een hypothetische god die je nooit gezien hebt en die je nooit zult zien.

Jouw religies staan je niet toe van jezelf te houden, maar dan hebben ze het wel over al dit gelul om van je vijanden te houden en van je burens te houden. Maar je kunt inzien waar het om gaat. Als je niet van jezelf kunt houden, kun je niet van iemand anders in de wereld houden. Die liefhebbende energie moet vanuit jouw hart komen, en daar, daar zit een zondaar, die veroordeeld is, zit te wachten om in de hel gegooid te worden.

Ik heb horen vertellen... In de middeleeuwen toen mensen, in het bijzonder vrouwen, naïever waren, eenvoudiger, waren er Christelijke predikers die steeds maar bleven dreigen met het hellevuur, tot in het kleinste detail beschreven hoe ze gekweld zouden worden. En het gebeurde vaak dat veel vrouwen in de kerken flauwvielen bij het luisteren naar de preken, want het hellevuur en de

precieze beschrijving ervan maakte hen gek. Deze vrouwen nu, kunnen zij zichzelf accepteren zoals ze zijn? Nee!

Bij alle religies draait het om een enkel woord, en dat is hoe je *moet* zijn. Dat woord is ‘moeten’ – dat woord is niet hoe je ‘bent’. Hoe je bent wordt veroordeeld, en het ‘moeten zijn’ wordt geprezen, en dat moeten is tegenovergesteld aan hoe je bent.

Jij kunt niet van jezelf houden, jouw vrouw kan niet van zichzelf houden – en van jullie beiden wordt verwacht dat je elkaar liefhebt. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is. Je kunt het pretenderen, maar in de grond zul je haten, want de vrouw weet dat je haar verder de hel in sleept, jij weet dat ze jou verder de hel intrekt – hoe kun je liefhebben? Jezus is slim. Hij spreekt over het liefhebben van je vijanden, maar hij zegt niets over het houden van je vrouw. Vreemd, dat zou het eerste geweest moeten zijn om aan herinnerd te worden – “Houdt van jullie echtgenoten.” Maar nee, die dingen worden niet genoemd.

De religies hebben over de bloemen gesproken; ik werk met de wortels. En ik ben tegen plastic bloemen. Echte bloemen hebben meer verscheidenheid; plastic bloemen zijn permanent – plastic liefde zal permanent zijn. De echte bloem is niet permanent, ze verandert van moment tot moment. Vandaag danst ze in de wind en in de zon en de regen. Morgen zul je haar niet kunnen vinden – ze is verdwenen even mysterieus als ze is verschenen.

Echte liefde is als een echte bloem.

Maar alle religies leren je plastic liefde. En hiermee vernietigen ze precies de mogelijkheid ooit een echte bloem tegen te komen. De echte bloem zal geur hebben; de plastic bloem heeft niets bij te dragen aan jouw leven. Het ziet er slechts uit als een bloem, het is geen bloem. De plastic bloem is makkelijk. Ze heeft geen water nodig, je hoeft niet voor de wortels te zorgen. Echte bloemen hebben enige creativiteit nodig van jouw kant. Elke werkelijke waarde heeft creativiteit nodig. En kijk gewoon eens naar die heiligen van je: geen van hen is creatief. Al hun kwaliteiten zijn gewoon lachwekkend – de een kan zeven dagen in een graf liggen, en dan bij het opgraven is hij nog steeds in leven; en hij wordt een grote heilige. Maar ik zie hier geen enkele bijdrage, enige creativiteit in. Hij kan zeventienhonderd jaar lang in een graf liggen; dat maakt niets uit. Hoe kan hij een heilige worden door zeven dagen in een graf te liggen, door een bepaalde techniek van adem inhouden te leren?

Paul Brunton, een groot zoeker die van het ene naar het andere land trok door heel het Oosten, kwam veel mensen tegen die vereerd werden als heiligen in het begin van deze eeuw. In Ajmer in India kwam hij een Mohammedaanse heilige tegen die altijd beide ogen neer liet hangen uit hun kassen – dat was zijn enige kwaliteit. En hij werd van heinde tot verre vereerd, omdat hij echt het onmogelijke deed! Hij kwam een Hindoe yogi tegen die in staat was om elk soort vergif te drinken. Hij had zijn grote prestatie bij veel universiteiten tentoongesteld – in Oxford, in Cambridge, in Varanasi, in Calcutta. Maar in Calcutta gebeurde er een ongeluk. Hij was in staat het vergif in zijn lichaam te houden, zonder dat het in zijn bloedsomloop kwam, maar alleen een half uur lang: langer dan dat lukte hem niet. Hij had zijn hele leven geleerd hoe hij dat moest doen, maar in Calcutta werd het verkeer hem fataal.

Je weet dat in India het verkeer enorm is; alle eeuwen bewegen zich op de weg – een ossenkar, een paard en wagen, een ezel, een kamelenkar, auto's, bussen, trams. In Calcutta in het bijzonder zul je alle eeuwen samen op straat tegenkomen. Vanaf het eerste begin toen de mens een voertuig uitvond tot de laatste auto – alles is daar te vinden. Ga gewoon langs de kant van de weg staan en kijk. Hij zat vast in een verkeersopstopping en kon daardoor niet de plaats bereiken waar hij zou gaan overgeven; dat was de hele kunst. Een half uur lang kon hij het inhouden, dan ging hij overgeven, om het niet in het bloed te laten komen. Maar hij was te laat; het bereikte de bloedsomloop en hij stierf. Maar hij was een wereldberoemde heilige. Wat is zijn bijdrage?

Ik kan niet bevatten waarom ze deze mensen heiligen zouden noemen. Misschien zou je ze een bepaald soort experts kunnen noemen; ze hebben een zekere deskundigheid, maar dat heeft niets met spiritualiteit te maken. In naam van spiritualiteit heb je opperste nonsens vereerd. En achter deze nonsens kijkt men aan de echte mens – die lijdt, verwaarloosd is- voorbij. Niemand neemt de moeite voor hem en zijn problemen; niemand beantwoordt zijn ware behoefte.

Alles wat ik probeer is om een frisse start te maken. Het zal zeker leiden tot een veroordeling van mij overal ter wereld. Maar dat maakt niet uit – toch!

Ik bekommer me alleen om hen die bereid zijn om echt te veranderen in de richting van het menselijk bewustzijn. Ik zal anderen beledigen, ik zal anderen ergeren, ik zal anderen irriteren, ik zal jaloezie in anderen creëren. Dat hoort bij mijn listen. Ik stel ze als het ware ten toon. Als ze enige intelligentie hebben zullen ze het begrijpen.

Drieënnegentig Rolls Royces... maar ik heb er verder niet naar gekeken, wat daarmee is gebeurd. Ze waren niet van mij, en ik ben net zo gelukkig zonder als dat ik met ze was. Ik ben nooit naar deze Rolls Royces in de garage gaan kijken. De directeur van mijn garage, Avesh, is hier. Ik zei steeds tegen hem, "Op een dag kom ik," maar die dag kwam nooit. Ik heb die wagens nooit bij elkaar gezien. Hij was het die een auto meebracht voor het ritje van een uur, het was zijn keuze. En ik heb niet omgekeken.

Die auto's hebben hun doel vervuld. Ze hebben jaloezie gecreëerd in heel Amerika, in al de superrijken. Als ze intelligent genoeg waren, dan zouden ze -in plaats van mijn vijanden te zijn- naar me toe gekomen zijn om een manier te vinden om van hun jaloezie af te komen, want het is hun probleem. Jaloezie is een vuur dat je verbrandt, en heel erg verbrandt. Je bent in handen van iemand anders.

Ik was alleen maar een toerist daar, en ik heb heel Amerika verstoord. Ze hadden geld genoeg, ze hadden meer Rolls Royces kunnen kopen als ze dat hadden gewild. Maar ze hadden daar ook het lef niet voor. Ze hebben mij veroordeeld, door te zeggen dat ik een materialist ben. En je zult verbaasd staan: een bisschop die mij voortdurend voor materialist veroordeelde, schreef me een brief, privé, waarin stond: "Het zou erg medelevend van u zijn als u een Rolls Royce kon schenken aan mijn kerk. Het zal voor u niets uit maken – drieënnegentig of tweeënnegentig – maar voor ons zal het veel uitmaken." En iedere zondag stond hij me te veroordelen. Hij veroordeelde mij niet om mijn materialisme; hij veroordeelde mij om zijn jaloezie te verbergen.

De politici, de rijken, hadden het voor zichzelf kunnen regelen – waar maakten zij zich druk om? Maar ze maakten zich druk dat een toerist, die niet eens een geldig visa heeft, al de superrijken heeft verslagen; dat doet pijn! Als ze intelligent genoeg waren geweest, hadden ze kunnen begrijpen dat er een doel achter die Rolls Royces had gezeten. Het kan niet alleen maar om het ritje van een uur geweest zijn. Daar zou één Rolls Royce genoeg voor zijn geweest.

Alles wat ik in mijn leven gedaan heb, heeft een doel. Het is een list om iets vanuit jou naar voren te halen waar je niet bewust van bent.

Als je intelligent genoeg bent zou je willen dat je ervan af kwam omdat het een gif is dat je doodmaakt. Een jaloerse mind is niet tot liefde in staat; een jaloerse mind is niet in staat om zich te verheugen... en niet alleen niet in staat om zich verheugen, hij is niet in staat om iemand anders zich te zien verheugen. Dit soort mensen vult de hele aarde. En die zogenaamde heiligen van je hebben hen niet geholpen. Die zogenaamde heiligen van je hebben hen geëxploiteerd.

Het is dolkomisch! Jullie heiligen buiten jullie uit door arm te zijn, zichzelf te kwellen; ze helpen jou om je niet jaloers te voelen, niet gekwetst te voelen. Ze beschermen jouw ego. En het komt niet van één kant. Daarom zeg ik dat het dolkomisch is. Het is een vreemd spel: ze helpen je om in jouw ellende te blijven zitten, in jouw krankzinnigheid, en jij helpt hem om in zijn suïcidale, gemartelde leven te blijven – een wederzijdse samenzwering van de hele mensheid om in de hel te blijven.

De commune in Amerika was ook een list. Het heeft zijn werk gedaan. Het heeft mensen bewust gemaakt dat het mogelijk is om vreugdevol, liefdevol op deze aarde te zijn; je hoeft niet te zitten wachten op een hemel. En ik kan niet inzien, ik kan er niet bij... iemand die hier nooit heeft gedanst en gezongen, als hij de hemel binnengaat en hij krijgt een harp in handen – wat moet hij gaan doen met een harp? Hij zal niet weten wat hij moet doen! Hij zal vragen, wat is dit, en wat willen jullie dat ik hiermee doe?

Alleen mijn mensen zullen onmiddellijk in staat zijn om iets te doen, wat voor instrument ze ook aangereikt krijgen. Het gaat niet alleen om blij zijn... ook om al het andere. Als jij hier je hele leven lang alleen maar leert wat marteling is, wat ga je dan in de hemel doen? Die zelfkwellling is voor jou een tweede natuur geworden.

Ik moet denken aan een verhaal... Er was eens een erg mooie man, Eknath, die op pelgrimstocht ging met zijn discipelen. Een erg bekende dief benaderde hem, en vroeg aan de meester: "Ook al ben ik een zondaar – u kent me, iedereen kent me, ik ben een dief – er is een groot verlangen in me opgekomen om met u mee op pelgrimstocht te gaan, als u me in uw gezelschap toestaat. Dertig mensen gaan mee; het zal niet zoveel uitmaken, één persoon meer..."

Eknath zei: "Het kan geen kwaad, maar er is wel één voorwaarde: zolang je bij mij bent, en het gaat maanden duren"—want ze zouden te voet gaan reizen door het hele land, alle heilige plaatsen gaan bezoeken, zingen en dansen – "zul je niets van de groep of van iemand anders stelen als we in een dorp verblijven. Je zult negen maanden lang moeten ophouden met jouw kunst te bedrijven. Als je me dat belooft ben je toegelaten."

De man zei: "Ik beloof absoluut dat ik de komende negen maanden niets zal stelen." Maar al na twee, drie dagen was er iets moeilijks aan de hand. Er gebeurde iets vreemds, en dat was dat jouw geldbeurs in iemand anders bagage werd gevonden, iemands jas werd gevonden in iemand anders tas! Vreemd... dingen werden hier ergens gemist, maar werden daar ergens gevonden.

Uiteindelijk moest Eknath een nacht wakker blijven om te zien wat er zich afspeelde, want het was erg storend. Iedere morgen moest je er weer achter zien te komen waar jouw spullen waren; ze werden altijd wel gevonden, maar het gaf onnodig overlast. Eknath had een vermoeden dat die man wel eens de oorzaak kon zijn – en hij was het ook. Midden in de nacht begon hij dingen om zich heen te veranderen, en Eknath betrapte hem op heterdaad. Hij zei: "Je had me beloofd dat je niet zou stelen."

Hij zei: "Ik volg mijn belofte helemaal op. Ik steel niet. Maar ik heb nooit beloofd dat ik geen dingen van de ene tas in de andere zou doen – dat is geen stelen. Ik doe geen dingen van anderen in mijn tas. Maar gewoon om te oefenen... anders ben ik over negen maanden mijn hele kunst vergeten. En bovendien kan ik niet slapen als ik niet iets doe. Het is een levenslange gewoonte."

Eknath zei: "Ik begrijp jouw probleem, maar je moet ook mijn probleem begrijpen: elke morgen is iedereen van de kaart en in de war – geld is weg, iemands hemd wordt vermist, iemands deken wordt vermist. En elke morgen moeten we dit een uur lang uitzoeken."

Maar hij zei: "Dit zult u toch moeten toestaan. Dit heb ik nooit beloofd. En ik doe toch niet veel – één uurtje maar 's nachts en dan kan ik rustig slapen."

Iemand die zichzelf zijn heel leven lang heeft gekweld – denk je dat hij in staat zal zijn om blij te zijn in de hemel?

Hij zal vergeten zijn hoe hij moet lachen, hij zal vergeten zijn wat vreugde betekent. Nee, ik vertel je dat heel het verleden van de mensheid lelijk is geweest, krankzinnig; het heeft een soort spiritualiteit gecreëerd wat een andere naam is voor schizofrenie. Ik moet ertegen gaan vechten, koste wat kost.

Iemand moet zijn hand opsteken en tegen de mensen zeggen: "Jullie zijn misleid. Jullie ellende is het bewijs. Een ander bewijs heb je niet nodig."

Vraag 2

Geliefde Osho,

Kortgeleden las ik een oude gezegde: een man die een vrouw liefheeft zal zeker zijn mind verliezen, maar een man die twee vrouwen liefheeft verliest zijn ziel. Is hier iets van waars in te vinden?

Ik ben er zeker van dat deze vraag van Milarepa komt!

Het is waar: Als je een vrouw liefheeft zul je je mind verliezen, als je er twee liefheeft zul je je ziel verliezen. Maar als je doorgaat met steeds meer te beminnen heb je niets meer te verliezen – bij de tweede heb jij het al gehad!

Toen Milarepa kwam vroeg ik aan Vivek: "Heeft hij zijn gitaar meegebracht? En wat doet hij verder nog?"

Ze zei: "Hij doet niets anders – alleen gitaar spelen en achter vrouwen aangaan."

Ik zei: "Informeer eens of hij zijn gitaar heeft. Dan moet hij beginnen met gitaar te spelen, anders zal de hele tijd achter vrouwen aangaan niet goed voor zijn gezondheid zijn. Dus af en toe, gewoon

om wat rust te krijgen, kan hij op zijn gitaar spelen.

Maar hij heeft zijn gitaar niet meegebracht. Ik denk dat je hem van een gitaar moet voorzien, want hij is alles kwijt. Nu valt er niets meer te verliezen om zich bezorgd over te maken; hij kan verder gaan met jagen....

Vandaar dat het gezegde stopt bij twee vrouwen, omdat je voor de derde niets meer hebt om te verliezen. En het is goed om voorbij de tweede te gaan, want dan word je werkelijk nederig – dan heb je niets. Voor mij is dat spiritualiteit.